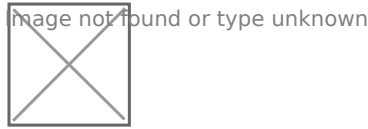

Μετά από 110 χρόνια η Ιερά Εικόνα του Αγίου Χαραλάμπους επέστρεψε στη Μαρώνεια Ροδόπης από τον Πειραιά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής](#)

Ιστορικές στιγμές έζησε ο ακριτικός κλήρος και λαός της [Ροδόπης](#) και ευρύτερα της Θράκης, καθώς μετά από 110 χρόνια η Ιερά Εικόνα του [Αγίου Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους](#) επέστρεψε από τον [Πειραιά](#) στη [Μαρώνεια](#), την ιστορική καθέδρα της [Ιεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής](#).

Την Ιερά Εικόνα κόμισε στη **Μαρώνεια** ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ** με τις ευλογίες του **Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμονος** και ενώ είχε προηγηθεί παρέμβαση του πρώην **Πρόεδρου της Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλόπουλου**, μετά από σχετικό αίτημα του **Δημάρχου Μαρωνείας - Σαπών κ. Ντίνου Χαριτόπουλου**.

Υπενθυμίζεται ότι η **Ιερά Εικόνα του Αγίου Προστάτου και Πολιούχου της Μαρωνείας** είχε μεταφερθεί στο πρώτο λιμάνι της χώρας από Μαρωνίτες, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους στις 6 Αυγούστου 1913 λόγω της Βουλγαρικής κατοχής, όταν τους παρέλαβε το **αντιτορπιλικό «Αβέρωφ»** και την μετέφεραν στον **Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος Πειραιά**.

Το απόγευμα της Τρίτης 4 Ιουλίου 2023 ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ** κατέφθασε στο λιμάνι του **Αγίου Χαραλάμπους** κομίζοντας την Ιερά Εικόνα.

Ακολούθησε η επίσημη υποδοχή στην κεντρική πλατεία της **Μαρωνείας** από τον **Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμονα** παρουσία πλήθους στρατιωτικών και πολιτικών αρχών, εκπροσώπων τοπικών φορέων και συλλόγων, κλήρου και λαού από όλη τη **Ροδόπη**.

Στη συνέχεια ακολούθησε η λιτανεία της Ιεράς Εικόνας η οποία κατέληξε στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου, όπου τελέστηκε η επίσημη Δοξολογία.

Στις λατρευτικές Συνάξεις συμμετείχαν επίσης ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντε-λεήμων**, ως εκπροσώπου της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος, του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. **Βαρθολομαίου**, και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως κ. **Άνθιμος**, ως εκπροσώπου του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. **Ιερωνύμου**.

Αργότερα το βράδυ πραγματοποιήθηκε μουσική εκδήλωση στην πλατεία Μαρωνείας.

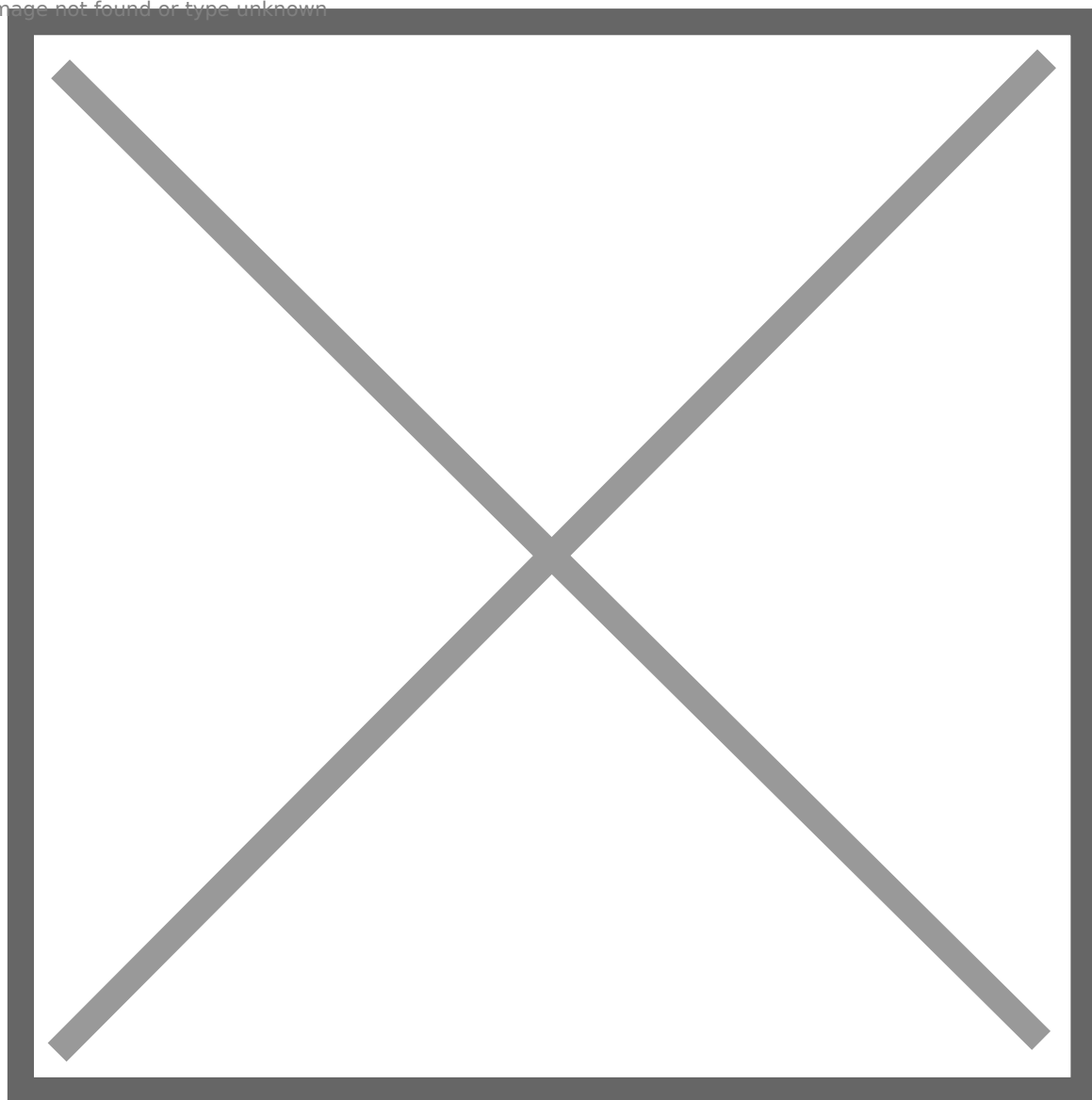

Image not found or type unknown

(Φωτογραφία: xronos.gr)

(Φωτογραφία: xronos.gr)

(Φωτογραφία: xronos.gr)

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΗ ΜΑΡΩΝΕΙΑ:

Ἐμπληρὲς εὐγνωμοσύνης εἶναι ἡ ψυχὴ μας κάθε φορά που ἀξιωνόμαστε νὰ ὑποδεχθοῦμε στή Μητρόπόλὴ μας σεβάσματα τῆς πίστεως μας, ποὺ συγκαταβάσει θεία ἔρχονται νὰ ἐπιδαψιλεύσουν εὐλογία καὶ χάρη. Ἡ σημερινὴ ὁμῶς ἔλευση τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους εἶναι ἓνα ἀπρόσμενα ἀκριβὸ δῶρο, μὲ βαθὺ συμβολισμό καὶ δυνατὸ ἀντίκτυπο στὶς ψυχὰς ὅλων. Ἐπιστρέφει σήμερα ὕστερα ἀπὸ 110 χρόνια ἀπουσίας ἓνα ἱερὸ κειμήλιο τῶν Μαρωνιτῶν. Ἐπαναπατρίζεται ἡ ἐφέστια εἰκόνα τοῦ προστάτη ἁγίου τους, που τοὺς συνόδευσε στὶς ἱστορικὲς τους περιπέτειες καὶ ἦταν πάντα παρὼν στή βιοτὴ τους.

Εἶναι, ἄλλωστε, πατροπαράδοτη ἡ εὐλάβεια τῶν Μαρωνιτῶν πρὸς τὸν Ἅγιο Χαραλάμπο, καθὼς οἱ πρόγονοὶ τους ἤδη στὰ 1866 ἔχτισαν τὸ ἀπέριττο ἐκκλησάκι πρὸς τιμὴν του καὶ ἔδωσαν τὸ ὄνομά του στὸν οἰκισμό καὶ στό πανάρχαιο τοῦτο λιμάνι. Κι ἐκεῖνος ἔγινε ἀπὸ τότε ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς τους, φρουρὸς τοῦ τόπου τους, βιγλάτορας τοῦ θρακικοῦ πελάγους.

Τὰ χρόνια που ἀκολούθησαν ἦταν κρίσιμα καὶ οἱ θύελλες τῆς ἱστορίας δέν ἄργησαν

νά ταράξουν τὴ γαλήνη τῆς περιοχῆς. Ἐνῶ εἶχαν λήξει οἱ βαλκανικοὶ πόλεμοι καὶ ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἡ Δυτικὴ Θράκη εἶχε ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Βουλγάρων, μὲ τὴ Συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου τὸν Ἰούλιο τοῦ 1913 οἱ Μεγάλαις Δυνάμεις τὴν παραχωροῦν καὶ πάλι στὴ Βουλγαρία.

Οἱ κάτοικοι ἀρχίζουν νὰ ἐγκαταλείπουν κατὰ χιλιάδες τίς ἐστίες τους. Ἦταν μία ὀδυνηρὴ ἔξοδος που ἐντυπώθηκε βαθιὰ στὴ συλλογικὴ μνήμη τῶν Θρακιωτῶν. «Τοιοῦτος ἐξερράγη διωγμός, ὥστε νὰ μὴ μείνωσιν ἐν μὲν Γκιουμουλτζίνῃ περισσότεροι τῶν τεσσαράκοντα Ἑλλήνων, ἀναχωρούντων καὶ τούτων ὁσονοῦπω, μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν λογαριασμῶν καὶ περιουσιῶν, ἐν δὲ Μαρωνεῖα, Μάκρῃ καὶ Χαρκᾷ σχεδὸν οὐδεὶς», πληροφοροῦμαστε ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔντυπο τῆς ἐποχῆς.

Ἡ βιασύνη που ἔδειξαν οἱ Μαρωνῖτες στό φευγὶδὸν τους ἦταν ἀπόλυτα δικαιολογημένη. «Ἦξεραν πως, ἂν οἱ Βούλγαροι ξεκινοῦσαν μία ἐθνοκάθαρση στὴ Θράκη», ὅπως σημειώνουν οἱ ἱστορικοί, «θὰ ἀρχίζαν πρῶτα ἀπὸ τὴν Μαρώνεια, που ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ ὀνείρου τους γιὰ ἔξοδο πρὸς τὴν θάλασσα». Μὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ γεγονότα συνδέεται ἡ ἀπομάκρυνση τῆς ἐφεστίας εἰκόνας.

Ἦταν 6 Αὐγούστου τοῦ 1913.

Τὸ θρυλικὸ θωρηκτὸ «Ἀβέρωφ», ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσερα θωρηκτὰ στόν στόλο τοῦ Αἰγαίου, βρίσκεται ἀγκυροβολημένο στὰ θρακικὰ νερά. Οἱ Μαρωνῖτες, ὄντας εὐποροὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχαν συνεισφέρει γενναιόδωρα γιὰ τὴν ἀγορὰ του. Καὶ τώρα ὁ κυβερνήτης ἀνταποδίδει τὴν εὐεργεσία: θεωρεῖ ὑποχρέωσή του νὰ πλεύσει πρὸς τὰ ἀνοιχτὰ τῆς Μαρώνειας καὶ μὲ βάρκες νὰ ἐπιβιβάσει τοὺς κατοίκους, γιὰ νὰ τοὺς σώσει ἀπὸ τὸν βουλγαρικὸ στρατό.

Εἶναι πικρὸ τὸ ταξίδι τῆς προσφυγιᾶς κι ἀβέβαιο τὸ μέλλον τους. Γι' αὐτὸ δέν φεύγουν χωρὶς νὰ πάρουν μαζὶ τους τὸν ἅγιό τους. Μεταφέρουν εὐλαβικὰ τὴν παλαιὰ κέδρινη εἰκόνα του καὶ ἐπιβιβάζονται στό θωρηκτό.

Πρὶν τὴν ἀναχώρηση, μία σειρὰ ἀπὸ θαυμαστὰ γεγονότα ἐνίσχυσε τὴν πίστη τῶν κατατρεγμένων Μαρωνιτῶν καὶ τόνωσε τὸ ἠθικὸ τους, σύμφωνα μὲ διηγήσεις που μᾶς ἔχουν παραδοθεῖ. Ὅταν ὁ ἱερέας τοῦ πλοίου πῆγε νὰ προσευχηθεῖ στόν ἅγιο, διαπίστωσε ὅτι ἡ εἰκόνα ἔλειπε. Ὁ κυβερνήτης συγκέντρωσε στό κατάστρωμα ἐπιβάτες καὶ ναῦτες καὶ παρακάλεσε, ἂν κάποιος ἔχει πάρει τὴν εἰκόνα, νὰ τὸ ὁμολογήσει. Ὅμως κανεὶς τους δέν τὴν εἶχε πάρει. Κάτι ἄλλο εἶχε συμβεῖ. Ὁ ἱερέας θεία ἐπινεύσει ἐπέστρεψε στὴν ἐκκλησίᾳ καί, ὡς τοῦ θαύματος, εἶδε τὴν εἰκόνα στὴ θέση της !

Τὴν μετέφερε μὲ συγκίνηση καὶ πάλι στό πλοῖο. Τὸ ἴδιο ἐπαναλήφθηκε καὶ τὴν ἐπόμενη μέρα, καὶ ἔτσι ξαναγύρισε μὲ συνοδεία ναυτῶν στό ναῦδριο, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅλοι γιὰ τὸ θαῦμα. Πράγματι, βρῆκαν τὴν εἰκόνα καὶ πάλι στὴ θέση

της! Προσευχήθηκε συντετριμμένος, έβαλε μετάνοια και άπλωσε τὰ χέρια του σεβαστικά πρὸς τὴν εἰκόνα. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἤρθε ἡ ἀπάντηση ἐξ οὐρανοῦ μὲ ἕναν τρομερὸ θόρυβο, σὰν νὰ γκρεμιζόταν ἡ σκεπὴ τῆς ἐκκλησίας. Ἦταν πλέον φανερὸ ὅτι ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος θὰ ἔφευγε, ἀλλὰ δὲ θὰ ἐγκατέλειπε τοὺς Μαρωνίτες καὶ τὴ Μαρώνεια.

Ὁ ἀπόπλους τοῦ θωρηκτοῦ εἶχε πλέον τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου καὶ οἱ ψυχὲς τῶν ἐπιβαινόντων εἶχαν δεχτεῖ τὴν θεία παρηγορία. Ἴσως νὰ ἄρχισαν νὰ τρέφουν ἀπὸ ἐκείνη κιόλας τὴ στιγμή τὴ γλυκιά ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν γρήγορα στὴν πατρίδα τους, ὅπως ἄλλωστε καὶ συνέβη σὲ μεγάλο βαθμό, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ μαρτυρίες τῶν ἀπογόνων τους.

Κατὰ τὴν πορεία τοῦ πλοίου κάποιοι ἀποβιβάστηκαν στὴ Θάσο καὶ τὴν Καβάλα καὶ ἄλλοι στὸν Βόλο, πὺ ἀνῆκε στὸ ἐλεύθερο ἐλληνικὸ κράτος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Λέγεταί πως οἱ τελευταῖοι, αὐτοὶ που ἔφθασαν ἐν τέλει στὸν Πειραιᾶ, πάνω στὴ στεναχώρια τους ξέχασαν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου στὸ πλοῖο. Ὁ εὐσεβὴς κυβερνήτης ὅμως τὴν πῆρε καὶ τὴν παρέδωσε σὲ ναὸ τοῦ Πειραιᾶ, ἐκπληρώνοντας τὸ χρέος του στὸ ἀκέραιο.

Οἱ Μαρωνίτες στὴν καινούρια τους πατρίδα ἔχουν «καταφυγή, σκέπη καὶ ἀγαλλίαμα» τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου τους. Ἡ τιμὴ στὸ πρόσωπό του συνεχίζει νὰ εἶναι βίωμά τους, ὅχι ὡς ἐθιμοτυπία, νοσταλγικὴ περιπλάνηση ἢ συναισθηματικὴ ἐκτόνωση, ἀλλὰ ὡς ὑπαρξιακὴ ἀνάγκη καὶ προσωπικὴ σχέση μὲ τὸν ἅγιο. Κι ἔτσι ὁ λυγμὸς τους ἔγινε σιγά-σιγά θέληση γιὰ ζωὴ καὶ ὁ θρῆνος τους λαχτάρα γιὰ δημιουργία.

Τὰ χρόνια κύλησαν. Οἱ καιροὶ ἄλλαξαν. Κι ἂν τότε οἱ βοριάδες μιᾶς ἐθνικῆς συμφορᾶς ἔσπρωξαν τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα σὲ μία θαλασσινὴ περιπέτεια, σήμερα, 110 χρόνια μετὰ, οὐριοὶ ἄνεμοι τὴν ταξίδεψαν καὶ πάλι στὰ αἰγαιοπελαγίτικα νερὰ καὶ τὴν ἔφεραν ἀπαλὰ στὸ ὁμορφο τοῦτο ἀκρογιάλι τοῦ Θρακικοῦ Πελάγους.

Ἀγάλλονται οἱ ψυχὲς τῶν ἀπελθόντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν μας. Εὐφραίνονται οἱ καρδιὲς ὅλων ἡμῶν που κληθήκαμε στὸ πνευματικὸ αὐτὸ πανηγύρι. Δοξολογικοὺς ὕμνους, εὐχαριστιακὲς προσευχὲς καὶ κρυφὲς ἱκεσίες ἀναπέμπει ὁ καθένας μυστικὰ στὸν δωρεοδότῃ Κύριο.

Καὶ σίγουρα κατακλυζόμαστε ἀπὸ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν μεγαλόδωρη ἀγάπη ὅσων μόχθησαν γιὰ τὴν εὐλογημένη αὐτὴ ἐπιστροφή.

Ἰδιαιτέρως τούτῃ τὴν στιγμή ὀφείλω νὰ ἐκφράσω, ἐκ μέρους ὅλων ὑμῶν, τὶς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίες καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν κομιστὴ τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος ἀπεδέχθη ὀλοθύμως τὴν παράκλησή μας καὶ μὲ προσωπικὲς του ἐνέργειες

άνευρέθη ἡ Ἱερά Εἰκὼν καὶ σήμερα εἶναι ἀνάμεσά μας. Σεβασμιώτατε Ἅγιε Πειραιῶς Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἀπὸ καρδιᾶς καὶ εὐχόμαστε ὁ Ἅγιος Θεός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, νὰ σκέπη τὴν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα καὶ νὰ Σᾶς χαρίζη ἔτη πολλά, εὐλογημένα, πνευματοφόρα, πρὸς ἀπρόσκοπτον συνέχισιν τῆς τετιμημένης Ἀρχιερατικῆς Διακονίας Σας.

Εἶναι ὅμως, θαρρῶ, ἀναγκαῖο νὰ στοχαστοῦμε γιὰ λίγο τὰ σημεῖα καὶ τὰ συμβαινόμενα, καὶ νὰ κατανοήσουμε τὸ βαθύτερο νόημα αὐτοῦ τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ.

Βρίσκεται ἀνάμεσά μας ὁ «Στυλὸς ὁ ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ», κατὰ τὸν ὕμνογράφο, ὁ «Λύχνος ὁ αἰείφωτος τῆς οἰκουμένης» που «ἔλαμψε διὰ τοῦ μαρτυρίου» του καὶ τώρα ἔχει τὴν παρρησία νὰ πρεσβεύει γιὰ ὅλους ὅσους τὸν ἐπικαλοῦνται.

Εἶναι πρόθυμος:

Ν' ἀκούσει τοὺς στεναγμοὺς μας.

Ν' ἀφουγκραστεῖ τίς ἀγωνίες καὶ τὰ ἄγχη μας.

Νὰ στεγνώσει τὰ δάκρυά μας.

Νὰ σταθεῖ ἄρωγὸς στὶς σημερινὲς δύσκολες συγκυρίες.

Νὰ περιφρουρήσει μὲ τὰ ἅγια περπατήματά του τὴ θρακικὴ γῆ.

Νὰ πληρώσει χαρᾶς τὰ πάντα, ὁ Ἅγιος Χαραλάμπης, ὥστε νὰ λάμπει ἀπὸ χαρὰ τὸ τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

Ἐπαναπατρίζεται, γιὰ νὰ μᾶς ἀπευθύνει κάλεσμα γιὰ τὸν δικὸν μας ἐπαναπατρισμό, γιατί εἶναι ἀλήθεια πως:

Ξενιτεύτηκαν οἱ ψυχὲς μας, μαγεμένες ἀπὸ τὰ μάταια καὶ τερπνὰ τοῦ παρόντος κόσμου.

Ξεστράτισαμε ἀπὸ τὰ φωτεινὰ μονοπάτια τῆς πίστεως μὲ τὰ ζαλισμένα καὶ παραπαίοντα βήματά μας καὶ

Χαθήκαμε σὲ σκοτάδια ἀμφιβολίας καὶ πλάνης.

Ἔρχεται, λοιπόν, ὡς μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως προτείνοντάς μας ζωὴν προσευχῆς, ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος. Μία ζωὴ ἀναστάσιμη.

Ἐπιστρέφει, τέλος, γιὰ νὰ μᾶς προσφέρει ἓνα μάθημα αὐτογνωσίας. Νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει πως τὰ ἰδανικὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδας παρέμειναν ἀξεδιάλυτα ἐνωμένα, προσδιόρισαν τὴν ἰδιοσυστασίαν μας καὶ καθόρισαν τὴν ταυτότητά μας.

Αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη εἶναι ἡ ἀποκλειστικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἀτομικὴ καὶ

συλλογική προκοπή μας. Ἄς τὴν διαφυλάξουμε, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε στὴν προσωπική καὶ ἐθνική μας Ἀνάσταση.